

Arrest

**nr. 275 819 van 9 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd is door haar moeder X, op 3 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. DE WOLF en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 16 juli 2019 dient de moeder van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, dit tevens in naam van de minderjarige kinderen.

1.2. Op 8 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) inzake het verzoek van de moeder de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze weigeringsbeslissing werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep ingediend.

1.3. Op 14 oktober 2021 wordt in hoofde van verzoekende partij een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoekende partij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 maart 2022.

1.4. Bij arrest nr. X van 25 januari 2022 weigert ook de Raad aan de moeder van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 28 april 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. U bent geboren op (...) 2010. U woonde met uw moeder G. Y. R. R. (OV. (...)) en uw halfzusje K. A. R. R. (OV. (...)) in de kolonie Sacamil. U had geen contact met uw vader. Sinds november 2018 werden uw moeder en haar partner, M. G. C. H. (OV. (...)), afgeperst door bendeleden omdat ze bij de bank werkten. In juli 2019 beslisten ze het land te verlaten. U kon niet meereizen omdat u geen toestemming kreeg van uw vader. Uw moeder, haar partner en uw halfzus kwamen aan in België op 10 juli 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2019. Op 8 oktober 2021 werd een weigeringsbeslissing genomen. Uw moeder diende een beroep in tegen deze beslissing op 9 november 2021 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het CGVS op 25 januari 2022.

Sinds het vertrek van uw moeder verbleef u bij uw grootmoeder in El Salvador. Zij behandelde u heel slecht. U mocht niet naar school, moest elke dag schoonmaken, werd geslagen als u niet goed schoonmaakte en werd een keer gedwongen om uw eigen braaksel op te eten. U kon uw moeder hier niet over vertellen omdat uw grootmoeder altijd meeluisterde tijdens uw telefoongesprekken. Uw tante ontdekte dat u slecht behandeld werd en lichtte uw moeder hierover in. Uw moeder informeerde uw vader en hij ondernam stappen om u bij uw grootmoeder weg te halen. Hij hielp u om het vliegtuig te nemen en El Salvador te verlaten. U kwam aan in België op 13 oktober 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2021.

U legde een aantal screenshots en berichten over het algemeen geweld in El Salvador neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Uw advocaat vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u psychische problemen ondervindt omwille van de mishandeling die u meemaakte (CGVS, p. 14). U legt echter geen attest neer om deze verklaring te ondersteunen. U slaagde er tijdens het persoonlijk onderhoud in om duidelijk en coherent te antwoorden op de vragen. Nergens blijkt dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de asielmotieven die u aanhaalde met betrekking tot de problemen die uw moeder en haar partner hadden met de bendeleden (CGVS, p. 7), moet worden opgemerkt dat deze in het verzoek van uw moeder ongeloofwaardig bevonden werden. Omwille van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden werd er geen geloof gehecht aan de asielmotieven die werden

ingeroepen door uw moeder. Bijgevolg kan hieruit voor u ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Verder verklaarde u dat u mishandeld werd door uw grootmoeder. Ze dwong u om schoon te maken, sloeg u, liet u niet naar school gaan en liet u een keer uw eigen braaksel opeten (CGVS, p. 9-10). Hoe erg deze mishandeling ook is, hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Deze problemen van mishandeling houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Er kan uit deze elementen evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Er is immers geen indicatie dat u bij terugkeer naar El Salvador opnieuw in contact zou komen met uw grootmoeder of opnieuw met mishandeling te maken zou krijgen. Uw ouders kunnen u van haar weghouden en u zou bescherming kunnen vragen bij de autoriteiten.

Wat betreft de psychische problemen die u volgens uw advocaat zou hebben, moet herhaald dat u deze niet staaft met documenten. Bovendien toont u niet aan dat u, ingeval van terugkeer naar El Salvador, hiervoor niet op een passende behandeling zou kunnen rekenen.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht een aantal screenshots en berichten aan over de algemene onveiligheid in El Salvador. Deze berichten verwijzen echter niet naar uw persoonlijke situatie. Bijgevolg kan hieruit voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Daarnaast maakte u opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen betreffen een herhaling van een deel van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Er zijn geen inhoudelijke veranderingen aan uw verklaringen. Bijgevolg leiden ze niet tot een nood aan internationale bescherming voor u.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus salvador. veiligheidssituatie 20201012.pdf](#), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Wat de vluchtelingenstatus betreft wordt er vooreerst op gewezen dat verzoekende partij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Verzoekende partij licht toe dat haar grootmoeder, bij wie ze verbleef na het vertrek van haar moeder, haar regelmatig sloeg, zeer slecht behandelde en haar verplichtte voortdurend schoon te maken. Er wordt betoogd dat deze handelingen als mishandeling dienen te worden beschouwd in schending met artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij geeft aan dat zij hieraan psychische moeilijkheden overhoudt maar zich niet in staat voelde beroep te doen op een psycholoog, een onbekende persoon in een onbekend land België. Ze stelt dat een soortgelijke opvolging te veel onzekerheid met zich zou meebrengen en wijst erop dat ze weinig mensen vertrouwt. Er wordt in dit verband nog aangevoerd dat verzoekende partij in de onmogelijkheid was om voor deze problemen beroep te doen op haar lokale autoriteiten die beheerst worden door corruptie en passief blijven ten aanzien van de problemen van de bevolking.

Vervolgens stipt verzoekende partij aan dat zij de dochter is van een lesbisch koppel en wijst erop dat haar moeder en diens partner reeds in hun eigen verzoek om internationale bescherming vervolgingen aanhaalden omwille van afpersing maar ook door discriminatie wegens hun toebehoren tot de LGBTQ-gemeenschap. Verzoekende partij stelt dat het gegeven dat haar moeder een lesbisch koppel vormt met haar partner nooit in twijfel werd getrokken door het CGVS. Ze meent bijgevolg dat zij in haar hoedanigheid van dochter van een lid van de LGBTQ-gemeenschap mogelijks zal vervolgd worden.

Hierbij wordt in het verzoekschrift informatie aangehaald waaruit volgens verzoekende partij blijkt dat de discriminatie jegens de LGBTQ-gemeenschap zodanig ernstig is dat het als een vervolging dient beschouwd te worden of er nu persoonlijke incidenten plaatsvinden of niet. Verzoekende partij citeert uit verschillende rapporten en meent dat deze van aard zijn aan te tonen dat de LGBTQ-gemeenschap gediscrimineerd wordt en dat diegenen die het geluk hebben om nog geen persoonlijke incidenten te hebben beleefd, wel een voldoende groot risico lopen om bijgevolg internationale bescherming te verkrijgen.

Ten slotte wordt erop gewezen dat verzoekende partij een alleenstaande geïsoleerde zeer jonge vrouw is die werd gescheiden van haar moeder en grootgebracht door haar grootmoeder die gewelddadig was. Verzoekende partij meent dat zij een risicoprofiel heeft door het simpele vrouw zijn en zo kwetsbaarder te zijn in de huidige context van El Salvador.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoekende partij dat er sprake is van een gewapend conflict en willekeurig geweld in El Salvador. Ze meent dat haar loutere aanwezigheid aldaar een ernstig gevaar vormt voor haar leven of persoon en voert aan dat er een hoge graad van willekeurig geweld is gelet op het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van haar leven of persoon. Verzoekende partij stipt hierbij aan dat de bendes sinds jaren sterk zijn geëvolueerd en thans niet alleen meer crimineel te werk gaan doch ook zijn gepolitiseerd in hun functioneren waardoor zij quasi als een gedetacheerde autoriteit functioneren en als een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd.

Voorts stipt verzoekende partij het gebrek aan plaatselijke bescherming aan. In het verzoekschrift wordt aangekaart dat het antwoord van de lokale autoriteiten beperkt blijft tot gewelddadig optreden waardoor het fenomeen niet wordt verholpen en dat straffeloosheid en corruptie het heft blijven houden boven een effectief optreden van de plaatselijke overheid. Men kan volgens verzoekende partij niet negeren dat deze gegevens gekend zijn door de Salvadoranen en dat dit een uiterst ontmoedigend effect heeft op de bevolking die zich steeds minder en steeds later tot de overheden wendt waarmee rekening dient gehouden te worden bij de houding van verzoekende partij.

Om bovenstaande redenen meent verzoekende partij dat niet anders kan vastgesteld worden dan dat zij in haar individuele geval en met de gegeven omstandigheden ruimschoots aantoonde geen bescherming te hebben verkregen rekening houdend met het feit dat de bewijsstandaard hierin laag is en zij zowel de klachten zonder resultaat als algemene informatie heeft neergelegd die haar verklaringen bevestigen.

Tot slot wordt in het verzoekschrift ingegaan op het gevaar in geval van terugkeer. Verzoekende partij voert aan dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen na een weigering van hun asielaanvraag een risico lopen voor hun leven. Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk het risico loopt in geval van terugkeer opnieuw bedreigd te worden door dezelfde belagers. Het feit dat zij haar asielaanvraag uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten maakt haar nog kwetsbaarder bij de bendes, aldus verzoekende partij.

2.2. Stukken

Op 25 juli 2022 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- de COI Focus “Salvador, Situation Sécuritaire” van 4 juli 2022;
- de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekende partij om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekende partij vreest een terugkeer naar El Salvador wegens de problemen van haar moeder: haar moeder verklaarde afgeperst te worden door bendeleden alsook vervolging te vrezin wegens haar biseksuele geaardheid. Verzoekende partij wijst tevens op mishandeling door haar grootmoeder bij wie ze verbleef na het vertrek van haar moeder uit El Salvador.

2.3.4.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekende partij geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van haar verklaringen met verwijzingen naar algemene landeninformatie en het beklemtonen van een risicoprofiel. Hiermee slaagt verzoekende partij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.3. Wat betreft de vluchtmotieven van verzoekende partij die zijn gebaseerd op de bendegerelateerde problemen van haar moeder wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat deze reeds door de commissaris-generaal bij weigeringsbeslissing van 7 oktober 2021 ongeloofwaardig werden bevonden hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 267 239 van 25 januari 2022. Verzoekende partij kan zich zodoende niet dienstig op deze vluchtmotieven beroepen waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Waar verzoekende partij aanstipt dat zij de dochter is van een lesbisch koppel en erop wijst dat haar moeder en diens partner reeds in hun eigen verzoek om internationale bescherming vervolgingen aanhaalden omwille van onder meer discriminatie wegens hun toebehoren tot de LGBTQ-gemeenschap, moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat bij arrest nr. 267 239 van 25 januari 2022 werd geoordeeld dat de moeder geen gegronde vervolgingsvrees voor vervolging concreet aannemelijk wist te maken omwille van haar geaardheid, net zomin als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de biseksuele relatie van haar moeder nooit in twijfel werd getrokken door het CGVS en zij de dochter is van een lid van de LGBTQ-gemeenschap kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het arrest nr. 267 239 waartegen geen cassatieberoep werd ingediend en dat kracht van gewijsde geniet.

De Raad benadrukt hierbij dat in voormeld arrest nr. 267 239 aangaande de moeder van verzoekende partij werd aangegeven dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat de discriminatie en het geweld tegen LGBTQI-personen dermate systematisch en hoog zijn dat elke LGBTQI-persoon in El Salvador louter omwille van zijn, haar of hun seksuele geaardheid of genderidentiteit vervolging of ernstige schade riskeert waardoor een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek dan ook noodzakelijk blijkt.

Er dient in dit verband nog vastgesteld te worden dat verzoekende partij met haar voornamelijk theoretisch betoog en de aangehaalde algemene informatie zelf geen gewag maakt van enige zwaarwegende problemen of persoonlijke incidenten en geenszins concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aanbrengt waaruit zou blijken dat zij dermate werd gevisieerd of dreigt gevisieerd te worden wegens de biseksuele relatie van haar moeder waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin zou blijken dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.4. Inzake verzoekers relaas dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en werd mishandeld door haar grootmoeder kan gewezen worden op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Verder verklaarde u dat u mishandeld werd door uw grootmoeder. Ze dwong u om schoon te maken, sloeg u, liet u niet naar school gaan en liet u een keer uw eigen braaksel opeten (CGVS, p. 9-10). Hoe erg deze mishandeling ook is, hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Deze problemen van mishandeling houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Er kan uit deze elementen evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Er is immers geen indicatie dat u bij terugkeer naar El Salvador opnieuw in contact zou komen met uw grootmoeder of opnieuw met mishandeling te maken zou krijgen. Uw ouders kunnen u van haar weghouden en u zou bescherming kunnen vragen bij de autoriteiten.”*

Door te volharden in haar relaas en de mishandelingen door haar grootmoeder te benadrukken brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bij die bovenstaande motieven kunnen ombuigen.

De Raad beklemtoont hierbij dat in casu niet blijkt dat verzoekende partij enige overheidsbescherming heeft gezocht in El Salvador voor de aangehaalde feiten. In zoverre zij meent dat er een gebrek aan plaatselijke bescherming is en dat straffeloosheid en corruptie het heft blijven houden boven een effectief optreden van de plaatselijke overheid waardoor de bevolking zich steeds minder en steeds later tot de overheden wendt, moet de Raad evenwel vooreerst vaststellen dat de door verzoekende partij aangehaalde informatie veeleer betrekking heeft op het optreden van de overheid met betrekking tot bendegerelateerd geweld. Verzoekende partij toont met haar theoretisch betoog en verwijzingen naar algemene informatie niet aan dat er in haar geval van huiselijk geweld/intrafamiliaal geweld dat niet bendegerelateerd is, sprake is van een gebrekkig overheidsoptreden te meer er in casu geenszins klacht werd neergelegd of enige inspanningen daartoe werden gedaan, hoewel de vader van verzoekende partij advocaat is en haar tevens heeft kunnen weghalen bij de grootmoeder door te dreigen dat hij anders de politie zou bellen en haar verder heeft geholpen met haar vertrek uit El Salvador (persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 9-10).

Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer opnieuw bij haar grootmoeder zou moeten inwonen of enigszins contact onderhouden met haar grootmoeder nu haar beide ouders haar daar hebben weggehaald eens zij kennis hadden van de voorgehouden mishandelingen. Zij is thans herenigd met haar moeder wiens verzoek om internationale bescherming eveneens werd geweigerd. Verzoekende partij toont zodoende in dit verband geen actuele en gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade aan.

Waar verzoekende partij nog aangeeft dat zij psychische moeilijkheden heeft overgehouden aan de mishandelingen door haar grootmoeder moet vastgesteld worden dat deze psychische problemen geenszins worden gestaafd. Verzoekende partij poneert dat zij zich niet in staat voelde beroep te doen op een psycholoog, een onbekende persoon in een onbekend land nl. België, dat een soortgelijke opvolging te veel onzekerheid met zich zou meebrengen en zij overigens weinig mensen vertrouwt. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen voor de onzekerheid en het wantrouwen van de minderjarige verzoekende partij, moet evenwel opgemerkt worden dat voormelde redenen verzoekende partij er niet van hebben weerhouden een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een haar onbekend land en verklaringen af te leggen bij een haar onbekende protection officer. Verzoekende partij toont niet aan dat het met de nodige ondersteuning en de waarborgen van confidentialiteit onmogelijk is om een beroep te doen op een psycholoog of medisch opgevolgd te worden teneinde de nodige attesten ter staving van de beweerde problematiek te bekomen.

Daargelaten deze vaststellingen moet voorts opgemerkt worden dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt bovendien volledigheidshalve vast dat verzoekende partij niet aanvoert laat staan aantoon, dat zij indien nodig niet kan opgevolgd en behandeld worden in El Salvador.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoekende partij in casu geenszins aantoon dat zij omwille van haar psychische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.4.5. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij een alleenstaande geïsoleerde zeer jonge vrouw is die werd gescheiden van haar moeder en werd grootgebracht door haar grootmoeder die gewelddadig was. Zij meent dat zij een risicoprofiel heeft door het simpele vrouw zijn en zo kwetsbaarder te zijn in de huidige context van El Salvador.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en

gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes.

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

De Raad onderstreept evenwel dat het loutere gegeven dat een verzoekende partij onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"). Het risico voor een verzoekende partij om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoekende partij worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, haar geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie.

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partij om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst van verzoekende partij en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Verzoekende partij blijft evenwel in gebreke om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Het volstaat immers niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hier met haar voornamelijk theoretisch betoog niet in te meer zij thans werd herenigd met haar moeder in wiens hoofde geen nood aan internationale bescherming kon vastgesteld worden.

2.3.4.6. Wat betreft de risico's bij terugkeer merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van een verzoekende partij om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bende gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar

UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, werden de bendegerelateerde problemen van de moeder van verzoekende partij niet geloofwaardig bevonden. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van enige bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van enige bende stond. Nu niet wordt aangetoond dat verzoekende partij of haar moeder El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen blijkt dan ook niet dat verzoekende partij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of verzwarend zou zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat gelet op de vaststellingen in punt 2.3.4.3. verzoekende partij, het geheel van haar omstandigheden in acht genomen, niet aantoonbaar is als dochter van een LGBTIQ-persoon in een bijzonder kwetsbare situatie te bevinden. Verzoekende partij haalde immers geen enkel persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid diende te vrezen voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador omwille van de geaardheid van haar moeder.

In zoverre verzoekende partij nog beargumenteert dat zij een risicoprofiel bekleedt door haar “simpele vrouw zijn” en zo kwetsbaarder is in de huidige context van El Salvador, benadrukt de Raad dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie blijkt dat discriminatie en geweld tegen (jonge) vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomt in El Salvador en hen op een andere wijze raakt dan mannen. Verzoekende partij heeft echter in concreto geen elementen in dit verband aangehaald. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekende partij mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Verzoekende partij slaagt er in casu echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd omwille van haar vrouw zijn.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport “Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse” van 5 februari 2020 van Human Rights Watch dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekende partij toont, gelet op het voorgaande, allerminst aan dat zij behoort tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het feit dat verzoekende partij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat het gezin van verzoekende partij zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van het gezin van verzoekende partij niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf in België van verzoekende partij voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad erop dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige

schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde bende-gerelateerde problemen van haar moeder niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.7. De door verzoekende partij neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partij overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

In casu blijkt verder niet dat verzoekende partij persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekende partij brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd.

2.3.4.10. Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om het relaas van verzoekende partij respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekende partijen dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt

door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan een verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Zij brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

In zoverre verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden beklemtoont dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit voormeld arrest geenszins volgt dat het bendegeweld een zodanig niveau bereikt dat “iedereen er slachtoffer van kan zijn”.

Verwerende partij stelt zodoende in haar aanvullende nota van 25 juli 2022 met reden vast dat, tevens rekening houdend met de noodtoestand, geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de COI Focus “Salvador, Situation Sécuritaire” van 4 juli 2022.

Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet enkel uitspraak over de vraag of een verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van 3 van het EVRM niet aan de orde en kan artikel 8 van het EVRM ook niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij zij op het commissariaat-generaal werd gehoord door een gespecialiseerde protection officer. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

H. CALIKOGLU